

๑๕๗

หญิง พิน

เรื่องราวระหว่างหนึ่งหญิงสองชาย
ที่มีความรักเป็นตัวขับเคลื่อน

จันทร ศรีจรรยา แอนเดอร์สัน

“ว้าย! คนอะไรสุดหล่อเลย ตาสีเขียวด้วย สังเกตกันหรือเปล่า”

เสียงวิพากษ์วิจารณ์ลั่นในแผนกของพิมพ์ไโลที่ส่วนมากมีแต่สาว ๆ หลังจากมิสซิสเบินสันพาชายหนุ่มชาวตะวันตกคนหนึ่งเข้ามาแนะนำ ในฐานะหัวหน้าแผนกกฎหมายคนใหม่ขององค์การนานาชาติที่เธอทำงานอยู่

“ทำไมจะไม่สังเกต หน้าตาเก๋ออกคัลเลอร์ฟูล เคราเขียว แก้มแดง ปากแดงยิ่งกว่าผู้หญิงอีก”

“เวลามาจากนอกใหม่ ๆ ก็อย่างนี้แหละ อากาศที่โน่นมันเย็นแล้วมาเจอความร้อนโหด ๆ อย่างเมืองไทยเข้า”

“ผมแกสซึมนะ เหลือบ ๆ ทองน้อย สงสัยเป็นพวกยุโรปทางใต้”

“เห็นเขาบอกว่าพ่อแกเป็นคนอังกฤษ แต่แม่เป็นเยอรมัน” เสียงแลกเปลี่ยนความรู้เกี่ยวกับชายหนุ่มดังไปทั้งแผนก

“โอ้ย! ฟุ่่นก็ดีดี สงสัยคีนี่ฉันคงนอนฝันถึงทั้งคีน” โคมฉาย หญิงสาวร่างท้วม หน้าตาสดใสยิ้มง่าย ยังคงโอตครวญไม่จบ

“พร่ำรำพันอยู่นั่นแหละแม่โหมจุ่น จันว่าคุณกรีกเขาคงฝันถึงเธอเหมือนกันนั่นแหละ” คุณมฤดาเลขาการใหญ่ประจำแผนกอดหมั่นไล่ไม่ได้

“คงจำเธอได้แม่นที่สุด เพราะพอเดินเข้ามาที่แผนกนี้ก็เห็นเธอก่อนเพื่อน

เลย จนจะขึ้นอืดอยู่แล้ว ไม่รู้กินอะไรกันนักกันหนา ไม่หักอกหักใจเสียบ้าง แล้วก็เที่ยวบ่นว่าหาแฟนไม่ได้” เสียงฮาทั้งครืน โคมฉายค้อนไปทั่วแผนก

“แหม พี่มุกดาขา อย่างโคมนี่เขาเรียกว่าท่อมคะ ไม่ได้อ้วนเสียหน่อย”

“ไม่ใช่ท่อมแล้ว ท่อมเสียมากกว่า” คุณมุกดากระแทกโคมฉายหน้าคว่ำ หันมาทางพิมพ์พิไลเพื่อหาพวก

“เมื่อวานไปหาซื้อบราเซียร์กับพิมพ์ โคมยังใส่เบอร์เล็กกว่าพิมพ์อีก เนื้อพิมพ์เนื้อ รูปร่างมันหลอก พี่มุกดาไม่รู้อะไร ความจริงโคมไม่อ้วนเท่าไรหรอก” โคมฉายพยายามพิสูจน์

“นั่นแหละยิ่งแย่มาก ไอ้ที่ควรจะให้ญกกลับเล็ก โคมเอ๊ยโคม”

คุณมุกดาทำเสียงปลง พนักงานในแผนกเลยได้หัวเราะกันอีก โคมฉายค้อนอีกรอบ แต่ก็หัวเราะร่วน ไม่ถือเป็นอารมณ์ เป็นลักษณะที่น่ารักของเธอเสมอ

“แหม! แต่เข้าไปลองเสื้อชั้นในกับไอ้พิมพ์นะพี่ เห็นมันเอวบางร่างน้อยอย่างนี้เหอะ นมเงี้ยว...อ้อหือ...อย่าให้เซดเลย ต่อให้เอาของพี่มุกตามารวมกัน ทั้งสองเต้ายังไม่เท่าของไอ้พิมพ์ข้างหนึ่งเลย เชื้อโหม”

“พี่โคม!”

“ไอ้โคม!”

เสียงพิมพ์พิไลและคุณมุกดาร้องกรี๊ดขึ้นมาพร้อมๆ กัน คุณมุกดาหยิบยางลบเขี่ยลงมา โคมฉายหลบด้วยความชำนาญ หัวเราะร่วนตามเคย

“น่าเจ้ ทำโมโหไปได้ พุดเล่นนะ ใครๆ เขาก็รู้ว่าพี่มุกดานะนางงามเก่า... ยังไงๆ ก็ต้องสะบิ่มพอกๆ กับของไอ้พิมพ์”

“ใช้สิยะ!” คุณมุกดาชักหน้ารีขึ้น

“เพียงแต่ตอนนี้นมหนึ่ยๆ หน่อย แต่ถ้าพับรวมๆ กันแล้วเอาอะไรค้ำๆ ไว้หน้อยก็พอพาไปวัดได้” เสียงคุณมุกดากรีดอีกรอบ พร้อมกับอะไรต่อมิอะไรบินมาที่โต๊ะโคมฉายให้ว่อน

“คอยดูนะ ต่อไปนี้พิมพ์จะไม่ไปซื้ออะไรกับพี่โคมอีกแล้ว ปากเงี้ยว...เชื้อเลย” พิมพ์พิไลบ่นอุบ

“ว่าแต่มีใครสังเกตหรือเปล่าว่าคุณเกร็กแกแอบมองไอ้พิมพ์ของเราเรื่อย”

“หาเรื่องให้พิมพ์ได้เรื่อยๆ นะพี่โหม” พิมพ์พิไลค้อนเพื่อนรุ่นพี่

“จริงๆ พี่ก็สังเกต พิมพ์มัวแต่ก้มหน้าก้มตาทำงานอยู่นั่นแหละ” คราวนี้ คุณมุกดา กลับสนับสนุนโหมฉาย

“พอดีพิมพ์จะรีบเตรียมงานให้เสร็จนะคะ นายจะใช้ไปประชุมพรุ่งนี้” พิมพ์พิไลตอบ

“ไม่สนหรือพิมพ์ ยังโสดอยู่เลยนะ” โหมฉายพยายามชักชวน พิมพ์พิไล หัวเราะ ลั่นหน้าดิก

“ก็รู้อยู่แล้วว่าแม่พิมพ์ของเราเขามีขุนแผนแล้ว ออกหล่อพี่ยาว” คุณมุกดา ช่วยตอบ

“แหม! แต่ขุนช้างคนนี่ไม่เลวนะพิมพ์ หัวก็ไม่ล้าน ยังไงๆ ก็จับไว้เผื่อที่ไม่ได้เธอ” โหมฉายไม่ละความพยายาม

“พิมพ์ทำเป็นเออออห่อหมกไปก่อน พอพิมพ์แต่งงาน ปล่อยให้คุณเกริก แยกอกหัก แล้วพี่จะเข้าสวมเป็นคนช่วยแก้ช่อมอกเอง ดีไหม” โหมฉายวางแผน คุณมุกดา สายหน้าระอาเต็มที

“ฟังแล้วอยากจะอ้วก พิมพ์อย่าไปคบกับแม่นี่ให้เสียคนเลย พิมพ์เขาจะมีข่าวดีเร็วๆ นี้แล้วจ๊ะ”

“เธอ! จริงเธอพิมพ์” โหมฉายเขย่าแขนพิมพ์พิไลอย่างตื่นเต้น

“แหม! ตื่นเต้นอย่างกับจะเป็นเจ้าสาวเอง” คุณมุกดา ค่อนขอด

“ตื่นเต้นสิพี่ มันหวาดเสียว” โหมฉายทำตาหยีพร้อมกับสูดปากซี้ด ทุกคน มีสีหน้างงัน เดาไม่ออกว่าการแต่งงานจะนำออกสันขวัญแขวนตามกิริยาของ โหมฉายได้อย่างไร

“แหม พี่มุกดาก็...คือว่า...ถึงคุณอาพัทธ์แกจะเป็นคนไทย แต่หุ่นแก่ก็พอๆ กับคุณเกริกที่เดี๋ยวนะ ไอ้พิมพ์เอ๋ย พี่จะเป็นห่วงเธอจริงๆ” โหมฉาย ทำหน้าตามีลับลมคมใน พิมพ์พิไลเดาออกว่าโหมฉายต้องไม่พินิจให้เป็นเรื่อง ลามกแน่ๆ จึงทุบอกหักให้ โหมฉายร้องลั่น

“โอ้ย! ตัวเล็กนิดเดียวทำไมมือหนักจัง เส้นขาดหรือเปลา่หือ จะได้เตือน คุณอาพัทธ์แกให้ระวังตัวหน่อย เอ...แต่น่าเป็นห่วงมากกว่านา ถ้าคุณอาพัทธ์

แกะเส้นมือชาดนะ”

“ถึงจะชาด คุณพัทธ์แกก็ไม่ลงไม่ลงมือกับแม่พิมพ์หรือกะ ย้ำแต่งกับหล่อนละก็ไม๊แน” คุณมุกดาตอบแทน

“ไม่ได้กลัวแกจะเล่นมวยไทยหรือฟี่ กลัวตอนแกะเล่นมวยป...ป...ปล้า” พอพูดเสร็จนางสาวโฉมฉายก็หายตัวลงไปได้ไต่ะทันที ก่อนที่ร่างกายส่วนหนึ่งส่วนใดจะเป็นเป้าให้บรรดาเครื่องเขียนบนโต๊ะของคุณมุกดาและพิมพ์ไฟ

“จริงๆ นะ ลามกไม่มีใครเหมือนแม่คนนี่ สงสัยจะเก็บกดไว้มาก เด็กเขายังเป็นสาวเป็นนาง พิมพ์อย่าไปฟัง นี่ถ้าคุณหญิงอิงอรหรือคุณอาพัทธ์รู้ว่า มีเพื่อนร่วมงานทะเล่แบบแม่โฉม สงสัยให้ลาออกแน่ๆ” คุณมุกดาบ่นแบบผู้ใหญ่ แต่ก็อดหัวเราะไม่ได้ โฉมฉายค่อยๆ ยึดตัวขึ้นมา ยกคิ้วให้หญิงสาว แล้วทำเสียงยานๆ แหย่คุณมุกดาต่อ

“ก็เป็นห่วง กลัวว่าไม่นานพิมพ์มันต้องพับลูกโป่งอย่างพี่มุกดา”

“ว้าย! ยายบ้า” คุณมุกดาร้องลั่น

หญิงสาวร่างโปร่งบางหน้าตาเรียวสวยสะดุดตาเปิดประตูเข้ามา เธอเดินถือแฟ้มตรงไปหาชายกลางคนชาวฝรั่งเศสที่นั่งอยู่ตรงข้ามกับเขา ชายหนุ่มจ้องมองอย่างลึมตัว ไม่นึกว่าเพราะเสน่ห์ของแม่สาวน้อยผมยาวตาซึ้งคนที่เขาได้รับการแนะนำให้รู้จักเมื่อวาน จนต้องหาเรื่องมาสังสรรค์กับหัวหน้าแผนกนี้เป็นแผนกแรกหลังจากถูกโอนมาประจำที่ประเทศไทยนั้นจะประสบความสำเร็จให้ได้เห็นตัวเธอชัดๆ โดยยังไม่ต้องพยายามอะไรเลย

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไรเขาจึงประทับใจประทับใจกับรูปร่างของเธอตั้งแต่แรกเห็น อาจเป็นเพราะว่าท่ามกลางสาวน้อยใหญ่ที่ต่างให้ความสนใจเขาอย่างเปิดเผยนั้น ดูเหมือนจะมีแต่เธอผู้เดียวที่เพียงยิ้มน้อยๆ ยื่นมือให้เขาจับโดยไม่พูดจาเรียกร้องความสนใจใดๆ เหมือนสาวๆ ทั้งในแผนกนี้และแผนกอื่นๆ แกมเขายังแอบเห็นว่าเธอพยายามจะทำงานที่ค้างอยู่บนโต๊ะในขณะที่เขาคุยกับคนอื่นๆ โดยไม่พยายามจะร่วมสนทนาด้วย นอกจากจะเงยขึ้นยิ้มให้เวลาที่เสียงสนทนาเงียบลงเพื่อรักษามารยาท

วันนี้เธอแต่งตัวด้วยกระโปรงเข้ารูป ผ่าหลังขึ้นมาเพื่อให้สะดักแก่การก้าวเดิน ทำให้เห็นน่องเรียวผิวขาวละเอียดน่านมอง เสื้อแบบสปอร์ตผ่าอกตลอดติดกระดุมขึ้นมาเหนืออกแล้วเบะออกเป็นปก เปิดให้เห็นคอเรียวยาวห้อยสร้อยเพชรรูปหัวใจใหญ่ไม่น้อยกว่าสามกะรัต ที่เอวคาดเข็มขัดเน้นให้เห็นเอวคอดกิ่ว เครื่องแต่งกายของเธอดูเรียบร้อยเหมาะแก่การเป็นชุดทำงาน แต่ทำไมเขาถึงได้รู้สึกว่ามันช่างเซ็กซี่เสียจริงๆ

ร่างเพรียวเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วคล่องแคล่ว ผมยาวสลวยรวบสูงแล้วปล่อยให้ห้อยลงมาเห็นรูปศีรษะหุ่ยสวย ผมทรงหางม้าของเธอแกว่งไกวไปตามจังหวะเดินที่รวดเร็ว ผมหน้าม้ายังคงเหมือนเดิม ทำให้ใบหน้านั้นดูอ่อนวัยเหมือนนักเรียนไฮสกูลมากกว่าจะเป็นหญิงสาวปราดเปรียวทำงานใกล้ชิดกับหัวหน้างานระดับสูงในองค์กรเช่นนี้ และสิ่งที่ทำให้ชายหนุ่มแปลกใจมากกว่านั้นก็คือ เธอส่งภาษาฝรั่งเศสกับเจ้านายชัดเจน ไม่เพี้ยนแม้แต่นิดเดียว ชัดเจนพอๆกับเจ้านายชาวฝรั่งเศสของเธอทีเดียว

“เอกสารทั้งหมดที่จะใช้ครบแล้วแน่นะพิมพ์ เวลาไปประชุมที่อื่นกลัวลืมโน่นลืมนี่จริงๆ”

“หรี...แต่รายงานจากยูเนสโก เด็กกำลังไปเอา จะเอาไปส่งให้ที่โน่นค่ะ” หญิงสาวตอบ

“ว๊าลา แม็กซี”

หญิงสาวยิ้มหวานรับคำขอบคุณจากเจ้านาย แล้วเลยส่งยิ้มมาให้เขาด้วย

“อ้อ! ทั้งสองคนรู้จักกันเมื่อวานนี้แล้วนี่นะ” เจ้านายของเธอถาม พิมพ์พิไลยิ้ม พยักหน้ารับ แล้วจึงเดินออกจากห้องไปโดยไม่ได้พูดอะไร

ชายหนุ่มเผลอต้มองตามจนได้ยินเสียงกระแอมเบาๆ ของผู้สูงอายุกว่าจึงรู้สึกตัว หันมาเห็นอีกฝ่ายทำสีหน้ายิ้มๆ เขายกไหล่หัวเราะเบาๆ

“แปลกใจว่าทำไมเธอถึงพูดภาษาฝรั่งเศสชัดพอกๆกับยู” ชายหนุ่มถาม

“อืม...พูดเยอรมันชัดพอกๆกับยูเหมือนกัน” เจ้าของห้องตอบมาหน้าตาเฉย

“ฮ้า! จริงหรือ” ชายหนุ่มแปลกใจเต็มที่

“ถ้าไม่มองหน้าก็ว่าเป็นผู้หญิงเยอรมัน”

“เธอเป็นคนไทยหรือเปล่า”

“คนไทย มาจากตระกูลเก่าแก่เสียด้วย แต่ได้ยินว่ามียายเป็นเยอรมัน ได้ยินพวกเลขาฯข้างนอกพูดว่าความรู้ภาษาไทยของเธอ ขาดอ่านวรรณคดีไทย ที่เป็นโคลงเป็นกลอนเล่มหนาๆ ได้อย่างสนุกสนานทีเดียว พวกที่เรียนในเมืองไทย ที่ทำงานที่นี้ยังไม่เก่งเท่าเธอ”

“เธอเป็นนักเรียนยุโรปหรือ”

“เกิดในเยอรมนี แต่เป็นนักเรียนประจำอยู่ที่สวิสจนโต พูดได้หลายภาษา ตอนโตติดตามพ่อแม่ไปประจำในประเทศต่างๆ ในยุโรป พ่อเธอเคยอยู่องค์การของเราที่แหละ เคยเป็นหัวหน้าผม เขาฝากให้เธอเข้าทำงานที่นี้ไม่นานก็ตาย” คนเล่าเล่าไปเรื่อย ๆ

“อ้าว...พ่อเธอตายแล้วหรือ” คนถามไม่รู้ว่าจะทำไมตัวเองถึงสนใจเรื่องของหญิงสาวคนนี้นักหนา อยากรู้ให้ละเอียดไปหมด อีกฝ่ายพยักหน้าเศร้าๆ ถอนใจเบาๆ ก่อนจะเล่าต่อ

“แม่ตายก่อน ไม่นานพ่อก็ตายด้วยโรคหัวใจเมื่อปีที่แล้วนี่เอง เขาลือกันว่าตรอมใจตาย พลาดเรื่องการคำนวณหมดเนื้อหมดตัวแล้วเมียรักยังตายจากไปอีก” ชายหนุ่มฟังด้วยความสนใจเต็มที่ ไม่มีทีท่าอยากจะเปลี่ยนเรื่องคุย

“จำเอาไว้ทีเดียว อย่างพวกเรานี่ ต่อให้ทำงานเก่งกาจยังงี้ก็อย่าคิดไปลงทุนทำการค้าอะไร เก็บหอมรอมริบไว้ได้เท่าไรก็ค่อยๆ ใช้ไปอย่างระมัดระวังดีกว่า หลงเอาไปลงทุนทำการค้าเข้าก็อาจจะหมดตัวง่าย ๆ เพราะไม่ชำนาญ เรื่องการค้าเรื่องผลประโยชน์มันไม่เข้าใครออกใคร ไม่มีญาติไม่มีพี่มีน้อง เรื่องนี้เขาว่าพอพลาดแล้วญาติสนิทช่วยล้มทับด้วยซ้ำ ไม่งั้นคงไม่หนักหนาอย่างนี้ ตอนนี้นี้ยังเป็นความกันอยู่”

“เลขาฯคุณฟ้องร้องหรือ”

“เขาไม่ได้เป็นเลขาฯของผมหรอก เป็นผู้แปลประจำองค์การนี้ อีกหน่อยคงต้องทำงานกับคุณมากกว่าทำงานให้ผมด้วยซ้ำ ทางด้านกฎหมายคงมีเรื่องต้องแปลมากกว่า” ผู้สูงอายุกว่าแก่ความเข้าใจผิดให้ชายหนุ่ม ก่อนจะเล่าต่อ

“พ่อเธอเคยอุปการะเด็กคนหนึ่งไว้คนหนึ่ง ไปประจำอยู่ที่ประเทศไหน

ก็เอาไปด้วย ส่งเสียให้เรียนกฎหมายจนจบเป็นทนายมีชื่อเสียงอยู่ที่นี้ เขาออกหน้าออกตาช่วยเธอฟ้องร้อง จะฟังพาอาศัยญาติอื่นๆ นั้นยาก เพราะใครๆ ก็ไม่ยอมมีเรื่องกับญาติกันเองถ้าไม่ใช่เรื่องของตัวเอง แถมญาติฝ่ายที่มีเรื่องกับเธอก็เป็นคนมีอิทธิพล แล้วญาติอื่นๆ ก็มีผลประโยชน์ร่วมกับญาติคนนั้น”

“น่าสงสาร ดูเธอยังเด็กมาก แล้วตอนนี้เธออยู่ตัวคนเดียวหรือ”

“เธออยู่กับอาผู้หญิง รู้สึกจะเป็นญาติสนิท เอ...คุณคงจะสนใจเธอจริงๆ นะ” ชายสูงอายุเพิ่งรู้สึกตัวว่าถูกซักถามเกี่ยวกับหญิงสาวมากเกินความสนใจธรรมดา

“ก็น่าสนใจอยู่ไม่ใช่หรือ!” ผู้เป็นแขกตอบยิ้มๆ

“ถ้าเธอว่างสำหรับใครต่อใครจะสนใจได้ คงไม่อยู่รอจนคุณมาสนใจหรอก”

“หมายความว่าไง เธอแต่งงานแล้วหรือ” เกรกอรีผิดหวังอย่างเห็นได้ชัด

“เธอมีคู่หมั้นแล้ว ลูกชายของอาที่เธออยู่ด้วยนั่นแหละ เป็นนักธุรกิจชื่อดัง มีอิทธิพลอยู่ในธุรกิจเมืองไทย”

“แต่ว่ากับญาติกันเอง มีลูกออกมาโง่ตาย” ชายหนุ่มวิจารณ์

“รู้สึกจะเป็นญาติไม่สนิทกันเท่าไรมั้ง ผมไม่รู้รายละเอียด”

“นี่ขนาดไม่รู้รายละเอียดนะ” ชายหนุ่มแก้มเกร็งขึ้น อีกฝ่ายทำคายน

“บา! คุณชักให้เล่าเองนะ ไม่เอาแล้ว คุณกันเรื่องอื่นดีกว่า” ชายทั้งสองหัวเราะขึ้นพร้อมกัน

๒

พิมพ์พิไลปล่อยให้เสียงโทรศัพท์ดังอยู่นานเพราะมึนงาติดพันอยู่ จนบรรดาพนักงานอื่นๆ เงยหน้าขึ้นมอง เธอจึงเอื้อมมือไปปรับสายอย่างเสียไม่ได้

“พิมพ์พิไลค่ะ”

“ฮัลโล! พิมพ์หรือจ๊ะ” เสียงหัวท่อมถามมาทางโทรศัพท์ หญิงสาวทำตาโตวางปากกลางทันที ตอบเสียงหวาน

“พี่พัทธ์หรือคะ กลับมาเมื่อไร” เธอถามเสียงตื่นเต้น

“ไม่น่าถาม น่าจะรู้อยู่แล้ว นี่พี่ยังอยู่ที่ตอนเมือง ลงจากเครื่องก็รีบโทร. มาหาพิมพ์เลย คิดถึงใจจะขาด รอพี่นะ เดี๋ยวไปรับไปกินข้าวกลางวัน”

“พิมพ์ก็อยากไปใจจะขาดเหมือนกันค่ะ แต่พอดีมีงานแปลกฎหมายด่วนจ้ะ แล้วก็ยากมาก ภาษากฎหมายทั้งไทย ทั้งเยอรมัน ไม่ค่อยรู้เรื่องเลย ขอยกยอदเป็นอาหารเย็นได้ไหมคะ จะได้ไม่ต้องรีบ”

“น่าเบื่อจัง เมื่อไรจะลาออกสักทีนะ ไม่ค่อยมีเวลาให้พี่เลย แล้วพี่ก็ไม่ชอบให้พวกหนูๆ ที่ทำงานพิมพ์ทั้งไทยทั้งฝรั่งมามองพิมพ์ของพี่” ชายหนุ่มบ่น

หญิงสาวหัวเราะคิก นึกถึงความซึ้งของอาพัทธ์ด้วยความเอ็นดู และด้วยเหตุนี้เธอจึงไม่ค่อยพูดเล่นเจรจากับหนูๆ ในที่ทำงาน เพราะซึ้งใจจ้ะทำเรื่องซัดใจคู่หมั้น นี่ถ้ารู้ว่าตอนนี้เธอมีงานต้องทำร่วมกับนักกฎหมายหนุ่มรูปหล่อ

ที่เพิ่งย้ายมาใหม่จนเป็นที่อิจฉาของสาว ๆ ในที่ทำงาน ไม่รู้ว่าอาชีพที่จะว่าอย่างไร อาจยิ่งหาเหตุให้เธอลาออกจากงาน แต่เธอก็จะทำงานที่นี้เพราะลักษณะงานค่อนข้างเหมาะกับเธอเหมือนกับที่เหมาะกับพ่อของเธอ มากกว่าการไปช่วยอาชีพที่ทำธุรกิจแบบที่เธออยากให้เธอทำ

นอกจากคุณหญิงอิงอรกับอาชีพทั้งสองแม่ลูก และคุณสมคิด หนายความใหญ่ ลูกน้องผู้ซื่อสัตย์ของพ่อเธอแล้ว พิมพ์พิไลไม่มีใครที่สนิทสนมรักใคร่อีกในประเทศไทยนอกจากเพื่อนที่ทำงานแห่งนี้ เธอรู้สึกถึงความรักความเอ็นดูและเห็นอกเห็นใจที่พวกเขาให้แก่เธอ เธอรู้สึกคล้ายๆ พ่อเธอฝากเธอไว้กับพวกเขา ก่อนที่ท่านจะจากไป

“เออะคะ นะคะ พี่พัทธ์น่ารัก...น่ารัก!” เธอทำเสียงหวาน ชายหนุ่มอดใจอ่อนตามไม่ได้ แต่ไม่วายบ่นต่อ

“แล้วพี่จะไปห้อยอยู่ที่ไหนจนถึงเวลา ไม่อยากเข้าออฟฟิศก่อน ถ้าเข้าไปก็ไม่ได้ออกมา ยิ่งหายไปนานๆ แบบนี้ พี่อยากมีอิสระอยู่กับพิมพ์โดยไม่มีเรื่องอะไรมาวุ่น”

“เห็นไหมคะ พิมพ์คนเดียวเมื่อไรที่ไม่ว่าง พี่พัทธ์ก็ยุ่งกับงานจนไม่ค่อยมีเวลาให้พิมพ์เหมือนกัน ไม่มีเวลาให้อารด้วย เอาอย่างนี้สิคะ ตอนนี้พี่พัทธ์กลับไปนอนคุยกับอารให้คนแก่ขึ้นใจบ้าง แล้วตอนเย็นค่อยมารับพิมพ์”

หญิงสาวแนะนำเสียงอ่อน อดนึกถึงบิดามารดาของตัวเองไม่ได้ ยามท่ายังมีชีวิตก็ดูเหมือนอยู่แค่เอื้อม เมื่อไรจะเข้าไปหาก็ได้ ท่านจะรอคอยเธออยู่เสมอ แต่เธอกลับไม่ค่อยมีเวลาให้ท่าน ขณะนี้ไม่รู้ท่านอยู่ที่ไหน สุดเอื้อมสุดปัญญาที่จะไปหา ขอให้รู้เถอะว่ามีทางไหนที่จะได้พบท่านอีก พิมพ์พิไลจะยอมทุกอย่างขอเพียงให้เธอได้มีโอกาสตอบแทนความรักของท่านที่มีต่อเธอ

“ແມ່! ພອດູ່ໝັ້ນໂທຣ.ມາລະກີ ຣະວິກຣະຣັຊັນມາເຊີຍວ”

โหมฉายกระแนะกระเห่น

“พี่พัทธ์คะ...พี่พัทธ์ขา...พิมพ์อยากไปใจจะขาดคะ เผอิญเกิดติดพันอยู่กับสุดหล่ออีกคนหนึ่งรอบกลางวัน พี่พัทธ์รอรอบเย็นแล้วกันนะคะ” โหมฉายแก้มงิบเสียงเล็กเสียงน้อย

“พี่โหม บ้าน่า เดี่ยวใครได้ยินเข้าจะเข้าใจผิด” พิมพ์พิไลว่า

“ไม่ผิดหรอกยะ ใครๆ เขาก็รู้ว่าคุณเกร็กเกหาเรื่องเรียกหาเธออยู่เรื่อย”

“เอ...ก็เขามีเรื่องต้องใช้พิมพ์นี่นา งานมันเยอะ หรือพี่โหมจะมาช่วยแปลภาษาเยอรมันด้วย ความจริงพิมพ์ว่าพี่โหมก็พอทำได้นะ ภาษาเยอรมันพี่โหมก็ไม่เลวเหมือนกัน เอาไว้พิมพ์จะบอกเกร็กแล้วกัน เขาจะได้เรียกพี่โหมบ้าง ไม่ต้องเรียกแต่พิมพ์” หญิงสาวแก้มงูเพราะรู้ว่าโหมฉายเกลียดภาษาเยอรมันที่สุด

“อย่านะไอ้พิมพ์ ฉันจะฆ่าหล่อนทีเดียว” โหมฉายโวยวาย คุณมุกดาแก้มงูพิมพ์พิไล

“เอาเลยพิมพ์ พี่เห็นด้วย” โหมฉายหันไปถล่มตากับคุณมุกดาแล้วหันกลับมาหาคุณฤณีใหม่ ทำเสียงออดอ้อนขอความเห็นใจ

“อย่านะพิมพ์ พี่ละยอมแพ้จริงๆ เรื่องภาษาเยอรมัน ตอนเรียนก็แทบจะคลั่งทำไมคุณเกร็กแกต้องสั่งเป็นภาษาเยอรมันด้วยนะ เวลาอ่านหรือเขียนเป็นเยอรมันมันพอกก็อกแกก็ไปได้เพราะมีเวลาระวังแกรมมาร์ แต่เวลาฟังหรือพูดมันคิดไม่ทัน”

“พูดภาษาอังกฤษกันก็ได้พี่ พี่สำหรับพิมพ์เขาพูดเยอรมัน เพราะเราต่างก็พูดเยอรมันได้ดีกว่าภาษาอังกฤษ แล้วจะมีวาระตะพูดภาษาอังกฤษกันอยู่ทำไม” พิมพ์พิไลแก้มงูจะยั้งจะยอ

“ไม่เอา! ไม่เอา!”

“งั้นต้องขอโทษก่อน แล้วสัญญาว่าต่อไปนี้จะไม่ล้อพิมพ์เรื่องอาหารกลางวันอาหารเย็นอีก เพราะมันไม่เป็นความจริง” พิมพ์พิไลเสียงไม่ออกชื่อใคร

“มันก็จริงครึ่งหนึ่งแหละน่า หรือไม่จริง รอบเย็นเธอต้องไปกินกับคุณอาพัทธ์อยู่ดี” โหมฉายยังไม่ยอมแพ้ง่ายๆ พิมพ์พิไลย่นิ้วเข้าปากจะหนีบแขนอ้วนๆ ให้สะใจ

“ดีแล้ว งั้นเดี๋ยวพิมพ์จะบอกเกร็กให้ขอพี่โหมมาช่วยอีกคน”

โหมฉายตกใจรีบยกมือขึ้นไหว้แบบทูลหัว “โอเค โอเค ต่อไปนี้ลูกช้างจะไม่ล้อคุณพิมพ์พิไลในเรื่องที่ไม่จริงอีกแล้วจ้ะ”

พูดยังไม่ทันจบ โหมฉายรีบลดแขนลงอย่างรวดเร็ว ทำหน้าจืดมอดตรงไปที่ประตูทางเข้าแผนก พิมพ์พิไลหันไปมองบ้าง เห็นชายหนุ่มในชุดสากลสีอ่อน

เกือบขาว ผูกไทสีน้ำตาลลวดลายเล็กๆ สีสด ผมสีน้ำตาลเข้มสลับปลายสีทองหวี
เรียบร้อย ตาสีเขียวมองตรงมาที่พวกเธอด้วยสีหน้ายิ้มๆ โฉมฉายอายจนหน้าแดง

“โฉมฉายกำลังทำอะไรพิมพ์หรือ” เขาถามเป็นภาษาอังกฤษเพื่อให้ทุกคน
เข้าใจ แทนที่จะพูดภาษาเยอรมันเหมือนเวลาที่พูดกับเธอสองต่อสอง

“เปล่าค่ะ” โฉมฉายตอบอายๆ

“ผมเห็นคนที่ข้างถนนเขาทำทำอย่างนี้กับผม คนรถบอกว่าเขาขอเงิน”
พวกพนักงานหัวเราะกันครืน ชายหนุ่มทำสีหน้างงๆ แบบไม่เข้าใจจริงๆ โฉมฉาย
รีบตัดบทว่า

“ฉันทำเล่นๆ ค่ะ” แกรีกพยักหน้าว่าเข้าใจแล้วหันไปทางพิมพ์ฟีโล ถาม
เสียงอ่อนๆ ว่า

“เป็นไง...งานยังเหลืออีกเยอะไหม” หญิงสาวสั่นหน้า

“ไม่มากแล้วค่ะ”

“คงไม่ต้องรีบมากแล้ว มีสเตอร์แอสเซนชันโทร.มาขอเลื่อนประชุมเป็น
สามโมงครึ่ง” เขาบอกแล้วพูดต่อ “เราคงพอมีเวลากินอาหารกลางวัน คุณจะไป
เป็นเพื่อนกินอาหารกลางวันกับผมได้ไหม”

พิมพ์ฟีโลอึ้ง ค่อยๆ เหลือบตาดูโฉมฉาย เห็นกำลังทำท่าหัวเราะแบบไม่มี
เสียงอยู่ บรรดาพนักงานอื่นๆ ในแผนกต่างๆ ก็แอบอมยิ้มกัน

“พอดีฉันมีนัดกับโฉมฉายเอาไว้แล้วค่ะ” หญิงสาวอ้างหน้าตาเฉย โฉมฉาย
แอบทำตาโตกับคุณมูกตา

“ก็ไปด้วยกันสิ” แกรีกสรุปง่ายๆ แต่พิมพ์ฟีโลกลับบอกว่า

“เผอิญมีธุระสำคัญค่ะ จะมีคนมาเอาเอกสารตอนพักเที่ยง ที่คุณเห็น
โฉมฉายเขาไหว้ปลกๆ อยู่เมื่อครู่นี้เพราะฉันขอเลิกนัดกับเขา งั้นดีแล้ว คุณช่วย
ส่งเคราะห์ไปเป็นเพื่อนเขาไปกินอาหารกลางวันแทนฉันหน่อยได้ไหมคะ” พิมพ์ฟีโล
กุเรื่องขึ้นมาหน้าตาเฉย คราวนี้โฉมฉายตาเหลือก

“ไม่ใช่ค่ะ ไม่ใช่! ฉันไม่ได้หิว” รีบปฏิเสธปากคอสั่นจนนึกไม่ออกว่าจะพูด
อะไร แกรีกหัวเราะหึๆ พยักหน้าแล้วบอกว่า

“ด้าย...ผมจะช่วยพาโฉมฉายไปแก้หิว จะได้ไม่ต้องไหว้เหมือนพวกที่

ข้างถนนอีก ตกลงเราพบกันที่หน้าตึกสิบสองโมงสองนาที่...โอเค?” เขาโค้งให้ โนมฉายอย่างล้อเลียนแล้วจึงเดินออกไป ยังไม่หันกลับตัวเกร็ก โนมฉายก็รู้เข้าถึง ตัวพิมพ์พิไลได้อย่างรวดเร็วผิตกับร่างที่ท่วมกลม

“ไอ้พิมพ์ โท.ไปเลิกนัดให้ฉันเดี๋ยวนี้ละ”

“เอ้! เรื่องอะไร เขาไม่ได้นัดพิมพ์นี่ เขานัดพีโนม พีโนมก็โท.ไปเองสิ” โนมฉายหน้าซีด พิมพ์พิไลแกล้งชูต่อ

“รู้สึกเขาจะเป็นพวกยุโรปชั้นสูงนะพี่ เวลากินต้องถูกระเบียบเปียบ ยังไงๆ พี่โนมควรจะไปปรึกษาพี่มุกตาก่อนไปนะ ว่าเขาต้องใช้ช้อนอะไรกับอะไร ถ้วยอะไร กับอะไร หยิบช้อนจากด้านไหนก่อน อะไรพวกนี้นะ พิมพ์เองก็ไม่ค่อยคล่องหรอก” โนมฉายทำหน้าที่เหมือนจะร้องให้ พิมพ์พิไลยิ้มเพลงอย่างสบายใจ ไม่ว่า โนมฉายจะขู่จะขอร้องอย่างไรเธอก็ไม่ยอมไปร่วมกินอาหารด้วย ในที่สุดโนมฉาย จึงหันไปหาคุณมุกดา

“พี่มุกดาไปด้วยกันนะ”

“บ้าเหอ! เขาไม่ได้ชวนฉันด้วยนี่” คุณมุกดาตอบแบบไม่มีเยื่อใย

“อ๊อ! แล้วโนมจะขึ้นไปบนรถสปอร์ตของแกได้ไหมนี่ ดูคันมันต๊ายๆ เล็กๆ นิดเดียว อ๊อ! กลุ่ม! อยากตาย ไอ้พิมพ์นะไอ้พิมพ์ รอไว้ตาฉันบ้าง เถอะ” โนมฉายหมายมั่น

“ฉันเห็นเธอแกล้งแม่พิมพ์เขาอยู่เรื่อย พอโดนแกล้งบ้างทำเป็นโอดครวญ ก็ไหนเธอให้พิมพ์ช่วยจีบให้เธอ พอเขาช่วยแล้วยังมาบ่นอีก” คุณมุกดาออกปรับแทน

“ช่วย...ช่วย” พิมพ์พิไลพยักหน้าเป็นเชิงเห็นด้วยเต็มที่

“เนี่ย...พวกแผนกโน้นมันต้องเอาไปนินทากันสนุกไปเลย” โนมฉายไม่วาย กลุ่มใจกับคำครหาของคนอื่นๆ

“ก็ไม่ได้เหอ เธอจะได้เดินโชว์ซะเลยว่ะ นี่ขนาดอ้วนๆนะยังได้นั่งรถสปอร์ต ไปกินอาหารกับคุณเกร็ก ให้แม่สาวๆ พวกนั้นหน้าม่านไปเลย เพราะขนาดนี้กว่า ตัวเองชั้นหนึ่ง ยังไม่เคยได้มีโอกาสขึ้นไปฉายบนบอร์เซคันนั้นสักที” โนมฉาย ชักเห็นด้วย รีบเข้าไปทบทวนวิธีกินให้ถูกต้องตามสโตร์สของยุโรป

คุณหญิงอิงอรเงยหน้าขึ้นจากหนังสือเล่มหนา ในมือยันตัวลุกขึ้นนั่งจากท่าที่นอน พังพาบอยู่ ดันหมอนขวานออกห่างตัวเมื่อได้ยินเสียงรถวิ่งเข้ามาในบ้านในเวลา กลางวัน ไม่น่าจะเป็นแขกมาเยี่ยมเพราะไม่มีใครโทร.มานัดไว้ก่อน ขยับปาก จะสั่งให้เด็กคนงานไปดู พอได้ยินเสียงลูกชายคนเดียวลั่นมา

“คุณแม่อยู่หรือเปล่า”

“อยู่ในห้องนั่งเล่นจ๊ะ” หญิงชราส่งเสียงออกไป ไม่นานชายหนุ่มหน้าตาดี ผิวสีทองแดง ดวงตาคมเข้มส่อแววฉลาดมีไหวพริบแพรวพราว ย่อตัวลงนั่งกับ พื้นพรมที่มารดานั่งอยู่ แล้วก้มลงกราบที่ตัก

“เจริญ...เจริญเถิดลูก” คุณอิงอรยกมือขึ้นลูบผมหงอกดำหยักศกน้อยๆ บนศีรษะได้รูปสวดยของลูกชาย

“เพิ่งกลับมาหรือลูก ไปเสียหลายวัน เล่นเอายายพิมพ์หอยๆไปเหมือนกัน”

“เพิ่งมาถึงครับ ออกจากสนามบินก็นั่งแท็กซี่กลับมาเลย”

ชายหนุ่มตอบ พลางบิดตัวยืดเส้นสายก่อนทอดตัวลงนอนหนุนตักมารดา เอื้อมมือไปหยิบหนังสือเล่มหนาที่หญิงชราอ่านค้างอยู่มาเปิดดู คุณหญิงมองดู ร่างใหญ่โตของลูกชายที่นอนหนุนตักอยู่เหมือนเด็กๆ ด้วยความชื่นใจ

“ทำไมไม่ให้รถที่บริษัทไปรับล่ะจ๊ะ” ท่านถาม

“ไม่อยากให้ใครรู้ว่ากลับมาแล้ว คิดถึง อยากมานอนคุยกับแม่ก่อน”
ชายหนุ่มประจบ ยกมือมารดาขึ้นจูบที่แขน

“ชื่นใจจริงๆ เวลาได้กลิ่นน้ำอบที่มือแม่”

“อย่าเอาปากมาเป็นกำนัลเลย เดียวนี้ก็คิดถึง หอมก็ชื่นใจ อีกหน่อยพอมีเมียซื้อคร้านจะลืมแม่” คุณหญิงทำเสียงกระพืดกระพืด

“แม่นี่ยิ่งอนยิ่งสวย มีน้ำพ้อถึงหลง” ชายหนุ่มแก้มแดง คุณหญิงเลยเหินเข้าให้ด้วยความมึนไส้ ชายหนุ่มกระดุ้งลุกขึ้นนั่งพลาญตรงที่ถูกหยิกไปมาบนอู่

“ผู้หญิงนี่ชอบหยิกจริงๆ ไม่ว่ารุ่นไหน”

“ไปโดนใครหยิกมาล่ะถึงได้รู้ ยายพิมพ์หรือเปล่า แยกไปทำอะไรรุ่มร่ามกับน้องหรือ อย่างนะ แม่บอกเสียก่อน”

คุณหญิงอิงอรชักถามอย่างไม่สบายใจนัก ตามประสาคนมีอายุที่เห็นโลกมามาก เรื่องน้ำตาใกล้ล้นตื้นนั้นท่านกลัวนักกลัวหนา จึงไม่ค่อยเปิดโอกาสให้ลูกชายกับหลานสาวอยู่กันสองต่อสองนัก แม้พิมพ์พี่โละจะมีห้องส่วนตัว แต่เวลานอนคุณหญิงท่านต้องหาเหตุขอร้องให้มานอนเป็นเพื่อนท่าน

“โอ๊ย! ผมจะไปทำอะไรได้ พิมพ์โดนแม่คุมอย่างกับนักโทษ” เขาประชด

“ดูพูดเข้า ไม่เป็นสิริมงคลเสียเลย” แล้วคุณหญิงก็พูดต่อด้วยสีหน้าเป็นงานเป็นการ

“เรื่องนี้แม่ว่าจะหาเวลาพูดกับพ่อพัทธ์เหมือนกัน เมื่อไรพ่อพัทธ์จะพร้อมจัดการแต่งงานแต่งงานให้เป็นเรื่องเป็นราวสักที รออะไรอยู่อีก แม่กลัวจะเป็นที่ครหา กัน สงสารน้อง...เป็นผู้หญิงยิ่งเรื้อ ถึงจะอยู่กับแม่ที่เป็นอา แต่แม่ก็เป็นแม่ของพัทธ์นะลูก แม่ไม่อยากให้ญาติๆ คนไหนเอาไปล้อกันไม่ดี ไม่อยากให้พิมพ์กระทบกระเทือนอะไรอีก ที่โดนมาก็นักหนาอยู่แล้ว โชคดีที่ยังมีแม่กับพ่อพัทธ์ที่รักที่ห่วงพิมพ์” อาพัทธ์ลูบแขนมารดาเบาๆ

“แม่ก็รู้ว่าผมรักพิมพ์มากแค่ไหน ผมต้องอยากจัดงานให้เร็วที่สุดแน่ๆ แต่ผมมีเหตุผลที่ต้องรอบางอย่างให้เรียบร้อยก่อน อีกไม่นานหรอกครับ”

“เหตุผลอะไรหรือพ่อพัทธ์ บอกแม่ได้ไหม ไม่เห็นน่าจะมีอะไรอีก”

คุณหญิงพยายามคาดคั้นจะเอาเหตุผล แต่ลูกชายแกล้งพูดเป็นเล่นไปเสีย

“ไหนเมื่อกี้กลัวว่าผมมีเมียแล้วจะลืมแม่ ตอนนั้นกลับมาเร่งให้มีเมีย”

“พ่อพัทธ์ได้เมียอย่างพิมพ์นั้น ไม่ใช่แต่พ่อพัทธ์มีบุญ แม่ก็พลอยมีบุญไปด้วย หลังจากพ่อพัทธ์เกิดแล้ว คุณพ่อกับแม่อยากมีลูกสาวอีกสักคน แต่ก็ไม่มี คุณพ่อโชคศิซิงตัดช่องน้อยไปเสียก่อน แม่ต้องอยู่มาจนแก่ ไม่มีลูกสาวคอยปรนนิบัติหรือพูดคุยกุยปรึกษาหารือเรื่องหุยมหิหมของผู้หญิง มีแต่ลูกชายเที่ยวตะลอนๆ ไปที่อื่น ไม่ค่อยเห็นหน้าเห็นตา แล้วอยู่ๆ ก็มาได้ยายพิมพ์เป็นลูกสาวให้แม่รักได้สนิทใจ”

คุณหญิงอิงอรนึกถึงหน้าตาสวยเศร้าๆ ของหลานสาว นอกจากพิมพ์พิไลจะมีลักษณะที่ต้องชะตากับท่านอย่างมากแล้ว มารดาของคุณหญิงและมารดาของพ่อของพิมพ์พิไลยังเป็นคู่แฝดกัน อีกทั้งคุณหญิงและพ่อของพิมพ์พิไลก็เกิดวันเดียวกัน จึงผูกพันกันราวกับพี่น้องคลานตามกันมา เมื่อพิมพ์พิไลกลายเป็นลูกกำพร้าในอุปการะของท่าน จึงไม่แปลกที่คุณหญิงอิงอรจะมีความรู้สึกที่ลึกซึ้งกับหลานสาวคนนี้เหมือนเป็นลูกสาวที่ท่านเคยหวังจะมี ท่านยินดีอย่างที่สุดเมื่อปรากฏว่าลูกชายคนเดียวของท่านรักและต้องการจะแต่งงานกับพิมพ์พิไล ทุกอย่างดูเหมาะสมลงตัวจนท่านได้แต่ตั้งตาคอยวันที่จะมาถึง วันที่ท่านจะมีทั้งลูกชายลูกสาว และหลานตัวเล็กๆ

“พ่อพัทธ์มัวแต่ซักซ้าจะมีลูกไม่ทันใช้นะ อย่างน้อยก็ต้องมีสองสามคน เรื่องมีคนเดียวนั้นมันเหงา ไม่มีเพื่อนเล่น โตขึ้นก็ไม่มีเพื่อนปรึกษา ยิ่งถ้าเป็นผู้หญิงยิ่งแย่ พิมพ์คงรู้ดี”

“แม่อ่านอะไรครับนี้ ไม่เบื่อหรือ” อาพัทธ์เปลี่ยนเรื่องพูด เขาไม่อยากให้มารดาคิดอะไรมากในขณะที่เขายังไม่พร้อม แต่ก็ไปเข้าเรื่องเดิมอีกจนได้

“อ้อ! ขุนช้าง-ขุนแผน จะ ว่างๆ เลยเอามาอ่านเล่น ถ้าพิมพ์เขาว่างเขาก็มาขับเสภาให้แม่ฟัง ขับได้เก่งเชียว ไม่สมกับไปเกิดไปโตที่เมืองนอกเลย เห็นบอกว่าแม่สอนให้ ก็คงใช้หรือเพราะแม่เขาจบอักษรศาสตร์ จุฬารุ่นเดียวกับแม่ก็เพราะเป็นเพื่อนกับแม่นี้แหละ ถึงได้รู้จักกับพ่อยายพิมพ์”

คุณหญิงเล่าเรื่องเก่าๆ ชายหนุ่มนั่งฟังอย่างสนใจ เขาไม่ค่อยมีเวลาคุย

เรื่องจุกจิกอย่างนี้กับมารดามานานแล้ว ทำให้เขาตระหนักถึงเหตุแห่งความสัมพันธ์ที่มารดาและพิมพ์พิโลมีต่อกัน สำหรับความรู้สึกของมารดา ท่านก็เพิ่งพูดให้เขาฟังเมื่อไม่กี่ แต่สำหรับพิมพ์พิโลแล้ว มารดาของเขาคงเป็นตัวแทนมารดาของเธอนั่นเอง

“คุณน่าจะมีความสุขครับ” เขารำพึงเบาๆ

“อืม...เขาเป็นลูกครั้งนี้ แม่เขาเป็นเยอรมัน คุณยายของพิมพ์คนที่เลี้ยงพิมพ์ตอนเล็กๆ ใจ พัทธจำได้ไหมลูก คนที่ตาสิเขียวๆ” อาพัทธพยักหน้ารับ “ตอนอยู่จุฬาฯ แม่พิมพ์เขาเป็นดาวประจำคณะนะ ตอนนั้นอายุรุ่นๆ ยายพิมพ์ตอนนี้นั้นแหละ แต่เขาสวยไม่เหมือนกัน ตาของพิมพ์มีแววเศร้าๆ ไม่แววหวานเหมือนแม่”

ชายหนุ่มนึกถึงหน้าคนตาเศร้าแล้วรู้สึกสงสารจับใจ อยากจะขับรถไปรับมาเสียเดี๋ยวนี้ อยากจะกอดเธอไว้กบอ ก ไม่ให้อะไรมากระทบจิตใจที่บอบช้ำของเธออีก นึกถึงวันที่เธอนั่งซึมอยู่กับพ่อของเธอในวันทำศพแม่ อีกไม่นานต่อมาก็เห็นเธอนั่งซึมเหม่อลอยอยู่คนเดียวในวันทำศพพ่อ ไม่รู้จักญาติโยมมากนัก เพราะเธอเกิดและโตที่อื่น แถมยังไม่แน่ใจว่าญาติคนไหนหวังดีหรือไม่ดี เพราะการที่ครอบครัวเธอแตกสลายลงนั้นก็เพราะญาติสินั่นเอง จนเธอมีความรู้สึกเหมือนไม่ไว้ใจใครเลย โชคดีที่ครอบครัวของเขาสนิทสนมกับครอบครัวของเธอเป็นพิเศษขึ้นมาแล้ว

นอกจากแม่เขาและแม่เธอจะเป็นเพื่อนกันแล้ว ยายของเขาและย่าของเธอยังเป็นคู่แฝดกันด้วย สมัยที่พ่อของเธอทำงานอยู่ต่างประเทศนั้น ครอบครัวของเขามักตามไปพักผ่อนอยู่ตามประเทศต่างๆ เป็นเวลานานๆ เสมอ เธอไม่มีพี่มีน้อง ไม่รู้จักญาติคนใดๆ ที่มีอยู่มากมายนอกจากเขา เธอจึงให้ความรู้สึกสนิทสนมรักและนับถือเขามาแต่เล็กแต่น้อย เธอจะรอคอยให้ครอบครัวของเขามาเยี่ยมเสมอ เขาเองก็รักและสนิทกับเธอมากกว่าญาติสาวคนอื่นๆ

พอเริ่มแตกเนื้อหนุ่มเขาก็รู้สึกว่าคุณค่าที่เขามีต่อเธอแบบน้องสาวนั้นเปลี่ยนไป เขามองเห็นความสวยงามของเธอมากขึ้นเรื่อยๆ แม่เธอจะอายุเพียงสิบกว่าขวบ เขาพอใจที่เธอให้ความสำคัญกับเขา เริ่มกลัวว่าเธอจะโตเร็วเกินไป และให้ความสำคัญกับเด็กอื่นๆ ที่เริ่มมาติดพันตามแบบเด็กฝรั่งทั้งหลาย เขารู้สึกฝังจิตฝังใจที่จะไม่ชอบพวกผู้ชายฝรั่งมาตั้งแต่บัดนั้น นับวันเขาก็รู้สึกเป็น

เจ้าของเธอมากขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อเธอโตพอที่จะเข้าใจความรู้สึกประเภทนี้ โชคก็เป็นของเธอ เพราะเธอดูเหมือนจะมีความรู้สึกพิเศษให้เขาเช่นกัน ประกอบกับแรงสนับสนุนจากพวกผู้ใหญ่ที่ต่างก็พอใจ จนกระทั่งเกิดเรื่องขึ้น ครอบครัวเธอพังพินาศลงไป เธอจึงไม่เหลือใครอีกนอกจากเขาและแม่

“พิมพ์จำ...รออีกหน่อยนะจ๊ะ เมื่อเสร็จเรื่องแล้วพี่จะไม่ให้พิมพ์อ้างว้างอีกต่อไป พิมพ์จะมีครอบครัวของพิมพ์เอง เราจะมีลูกชายสักคน ลูกสาวสักคน พี่จะทำให้ครอบครัวของเราเป็นครอบครัวที่มีความสุขที่สุด เพียงขอให้เรื่องที่อวาร์xor้องนี้ผ่านไปก่อน เพียงแต่พิมพ์เชื่อใจพี่ เข้าใจพี่ พี่สัญญาว่าจากนั้นไปพี่จะไม่ทำให้พิมพ์ผิดหวังเลย”

อาชีพที่นึกถึงคำxor้องของนายบวร น้องชายคนเดียวของพ่อเขาที่รักเขาเหมือนลูก เพราะนายบวรไม่มีลูก ส่วนตัวเขาเองก็มีความรู้สึกรักใคร่สนิทสนมใกล้ชิดกับนายบวรไม่น้อยตั้งแต่เล็กจนเติบโตใหญ่ เขารู้ว่าบิดาห่วงใยน้องชายคนนี้มาก

“อ้าว...ว่าไงลูก เลยนั่งเงียบไปเลย ไหนว่าจะมาคุยกับแม่”

เสียงคุณหญิงปลุกให้เขาตื่นจากความคิดคำนึงที่ไม่ค่อยสบายใจ แม้แต่มารดาเขาก็ไม่สามารถจะเปิดเผยเรื่องที่นายบวรxor้องได้ แน่หนอนท่านต้องไม่ชอบใจ เพราะตามปกติท่านไม่ค่อยจะพอใจการกระทำแปลกๆของญาติทางพ่อคนนี้นัก

“ไม่โทร.ไปหาพิมพ์หรือลูก คงดีใจแะถ้ารู้ว่าพี่พัทธ์กลับมาแล้ว”

“โทร.ไปแล้วครับ เดี่ยวจะไปรับแล้วเลยไปกินข้าวข้างนอก”

“ไม่กินด้วยกันหรือลูก ปล่อยให้คนแก่กินคนเดียวอีกแล้ว” คุณหญิงบ่น

“คุณเมื่อย่าโกรธเลยครับ” ชายหนุ่มทำเสียงขอความเห็นใจ ลูบแขนมารดาอย่างประจบเอาใจ

“ไม่หรอกจ๊ะ แม่พูดเล่นนะ แม่ก็อยากรีบกินอะไรนิดๆ หน่อยๆ แล้วนอนพัก เดี่ยวนี้สังขารมันชักไม่ไหว” ท่านปรารภ

“คุณแม่ไปให้หมอตรวจบ้างหรือเปล่าครับ” ชายหนุ่มถามอย่างห่วงใย เขาสังเกตว่ามารดาชราภาพลงไปมาก

“แม่พิมพ์เข้างับให้ไปตรวจเรื่อยละจ๊ะ ไม่เห็นเป็นอะไร คนแก่ก็เป็น
อย่างนี้แหละ จะตายวันตายพรุ่งก็ไม่ว่า ถึงอยากให้แต่งงานเร็วๆ แม่อยากได้เห็น
หลานก่อนตาย”

“คุณแม่มันยังไม่เป็นอะไรง่าย ๆ หรอกครับ” ชายหนุ่มปลอบ